

SENTINȚA DE DEZMOȘTENIRE

- *Duminica a treisprezecea, Pilda lucrătorilor răi* -

Sfânta Evanghelie descrie printr-o parabolă profetică venirea Fiului lui Dumnezeu în lume, vorbind și despre Sfintele Sale Patimi. Mântuitorul a folosit parabolele ca modul cel mai pe înțeles de a Se adresa ucenicilor și ascultătorilor Săi. Pildele ne traduc într-un limbaj ușor esența, adesea grea, a unei învățături. Ele au un scop, dar dacă nu le înțelegem scopul, rămân doar simple istorioare, fără o însemnătate anume. Mântuitorul era după o aprinsă dispută cu „căpeteniile preoților” și cu „bătrânii poporului” (Matei 21, 23). În Ierusalim, răsturnase tarabele negustorilor, vindecase niște orbi, iar spre seară mersese în Betania, unde înnoptase în casa lui Lazăr. Urma Săptămâna Patimilor. Mulți dintre cei ce ascultau parabola erau din categoria lucrătorilor viei. Domnul era Cel desconsiderat, era „Piatra cea din capul unghiului”. Au înțeles, dar n-au fost de acord, nu L-au crezut, nu L-au luat în serios. Iisus Hristos a venit să restaureze dragostea în lume. A fost trimis de Tatăl în via sădită de El, și iată că tocmai cei care ar fi trebuit să-L primească, tocmai ei L-au respins. L-au respins chiar în numele credinței lor, pe care o înțelegeau greșit. De aceea li se trimiseseră profeți care să-i pregătească. Pilda vine ca una din numeroasele încercări de a deschide ochii ascultătorilor, pentru a tâlcui misiunea Domnului. Ce s-a întâmplat, știm. Profetia despre trimiterea la moarte s-a împlinit. Și așa cum s-a spus, via a fost dată altora. Creștinismul a devenit universal, el a fost dat neamurilor care L-au recunoscut pe Iisus ca Fiul lui

Dumnezeu și Mesia cel promis, care au recunoscut Jertfa și Învierea Sa ca acte de răscumpărare și împăcare între noi și Dumnezeu. Cei care nu-i primiseră pe proroci, nu-L

primeau nici pe El acum. Ba mai mult decât aceia, Îl vor și omorî, ca pe fiul din parabolă. Ei vor fi ucigași, „vor fi pierduți” pentru răul pe care-l vor face. Domnul proorocea ce urma să se întâmple chiar în săptămâna aceea. Îi avertizează însă: „De aceea vă spun că se va lua de la voi împărăția lui Dumnezeu și se va da neamului care va aduce roadele ei” (Matei 21, 43). Sentința de dezmoștenire a Domnului rămâne valabilă peste veacuri: „Cel ce va cădea pe piatra aceasta se va sfărâma și peste care va cădea ea, pe acela îl va zdrobi” (Matei 21, 44). Au înțeles că despre dânsii grăia, dar erau bolnavi de o înțelepciune înșelătoare, care, în loc → → →

să-i lumineze, i-a întunecat și mai mult. Până la urmă Îl vor prinde, dar și prorocia cu zdrobirea se va împlini. Mântuitorul le spune ceea ce făcuseră ei și părinții lor: „Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci și ucizi cu pietre pe trimiși la tine” (Matei 23, 37). Toți cei trimiși de Dumnezeu și care fuseseră alungați, neascultați, desconsiderați și în mare parte uciși, se regăseau în cuvintele Domnului. Despre Sine vorbește tot profetic, acum le descoperă destinul care Îi era rezervat Lui Însuși. El a venit să dea răspuns la întrebările noastre firești, normale, esențiale despre lume, despre noi înșine, despre viața noastră, despre rostul nostru. Practic, El ne-a învățat Legea iubirii, ca lege a conviețuirii oamenilor pe pământ. Ea garantează buna viețuire aici pe pământ, dar este și garanția vieții viitoare. De aceea, Mântuitorul spune: „Întru aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii față de alții” (Ioan 13, 35). Dar dragostea nu se împlinește fără fapte bune, fără credință și nădejde. Ele trebuie împlinite toate împreună. Credința și nădejdea trebuie neapărat întregite prin dragoste, adică prin fapte. Numai atunci devin mântuitoare.

Pilda lucrătorilor viei se adresează și omului de astăzi, care se afundă cu fiecare zi ce trece în păcatul neascultării, necredinței, indiferenței și insensibilității sufletești. La chemarea lui Dumnezeu, rămâne mereu aplecat spre cele trupești, amăgitoare, refuzând în mod voit să-L aducă lui Dumnezeu roadele credinței sale. Omul de astăzi zidește o lume și o cultură care ignoră pe Dumnezeu, uitând în mod voit că orice realizare umană nu se împlinește, nu rezistă istoric decât prin binecuvântarea și cu ajutorul lui Dumnezeu. Pentru fiecare dintre noi, a venit în lume Mântuitorul, S-a apropiat de noi, ne-a salvat prin moartea și Învierea Sa și ne cheamă permanent la El. Timpurile pe care le trăim, le observăm ca fiind bulversate de necredință și indiferență. Teama și frica au cuprins marea parte a omenirii depărtate de Dumnezeu, care nu mai are o orientare duhovnicească, ci este mereu într-o mare derivă, fără nici un scop final. Nerușinarea, nesimțirea, lipsa recunoștinței sunt actuale și fapte zilnice care ne dezarmează în fața atâtor dificultăți. Generațiile tinere, mare parte lipsite de cele mai elementare virtuți creștine, trăiesc și profită exploatând bunăcuviința propriilor părinți sau sacrificiul lor. Credința a devenit sporadică și de moment, de multe ori abuzată și trădată. Fiecare zi, din cauza indiferentismului, a depărtării de Dumnezeu, Izvorul vieții și al nemuririi, este marcată de nedreptate, răutate, brutalitate, ca roade ale necredinței și micimii sufletești. Împărăția lui Dumnezeu pregătită de dreptii și profeții Legii celei vechi s-a luat de la unii și s-a dat la alții, care au făcut roadele ei. Acum se ridică fireasca întrebare: timpul pe care-l trăim, marcat de atâtea scăderi și nedreptăți ale noastre, care nu prea ne definesc a fi creștini fideli și autentici, statornici și biruitori, nu poate aduce spre noi această dramatică sentință? Este, oare, chiar nedreptătită această întrebare? Oare nu s-ar putea lua și de la noi ceea ce am primit pentru a cultiva și aduce roade, dar nu ne arătăm prea „împlinitori ai cuvântului lui Dumnezeu, ci doar ascultători” (Iacov 1, 23) și să se dea altora care ar aduce roadele ei?

Ajută-ne Doamne să fim mostenitorii Împărăției!

MAICA DOMNULUI ESTE OCROTITOAREA NOASTRĂ

- Gânduri și îndemnuri la „Nașterea Maicii Domnului” -

Am primit îndemnul să o mărim pe Maica Domnului. Nu ni l-a dat cineva anume, ci ni l-am dat noi, când am zis: ”Mărește, suflete al meu, pe cea ce s-a născut din cea stearpă, pe Fecioara Maria”. După ce spunem cuvintele acestea de îndemn, zicem: ”Străin lucru este maicilor fecioria, străină este și fecioarelor nașterea de fii”. Două lucruri care nu se potrivesc unul cu altul. Nu se potrivește starea de mamă cu starea de fecioară. Cineva nu poate să fie și fecioară și mamă. Și totuși, cineva a fost și fecioară și mamă. Maica Domnului! Și zicem: ”Dar întru tine, de Dumnezeu Născătoare, amândouă s-au rânduit”. Maica Domnului a născut fiind fecioară, a rămas fecioară și este pururea fecioară. Este un lucru uimitor pentru noi, un lucru la care poate că noi nu ne-am fi gândit, dar pe care ne învață Biserica noastră să-l gândim: că Maica Domnului este Maică pururea fecioară. Și zicem mai departe, vorbind cu Maica Domnului: ”Pentru aceasta (pentru că prin puterea lui Dumnezeu s-au rânduit aceste două lucruri întru tine, fecioria și nașterea) toate semințiile pământului, pe tine te mărim”. Astăzi este o zi de bucurie care a început cândva și care nu se sfârșește niciodată. Doi oameni evlavioși, sfinții, dreptii, dumnezeieștii Părinți Ioachim și Ana, n-aveau copii. Doreau să aibă copii și se rugau lui Dumnezeu să aibă copii. Dumnezeu le-a ascultat rugăciunea și le-a dat pe ”Preasfânta, curata, preabinecuvântata, mărita, Stăpâna noastră, de Dumnezeu Născătoare și pururea Fecioara Maria”. Le-a dat un copil care avea să-L nască pe Mântuitorul. Bucuria aceea, a părinților care

doreau să aibă copil și au primit pe Maica Domnului, nu s-a mai sfârșit până acum și n-o să se mai sfârșească niciodată, pentru că fiica lor este Maica Domnului și este mama noastră, a tuturor. ”Nașterea ta, de Dumnezeu Născătoare, bucurie a vestit la toată lumea. Că din tine a răsărit Soarele dreptății, Hristos Dumnezeul nostru. Și dezlegând blestemul a dat binecuvântare, și stricând moartea ne-a dăruit nouă viață veșnică”. Îi spunem Maicii Domnului că nașterea ei a vestit bucurie la toată lumea. Toți cei care credem în Maica Domnului ne bucurăm că știm de Maica Domnului, ne bucurăm că o avem pe Maica Domnului apropiată nouă, ne bucurăm că o avem pe Maica Domnului rugătoare pentru noi. Toate bucuriile credinței ortodoxe țin de Maica Domnului: bucuria de Domnul, bucuria de învățătura Domnului Hristos, bucuria din Jertfa Domnului Hristos, bucuria din Învierea Domnului Hristos, bucuria din Înălțarea la cer a Domnului. *Maica Domnului, ajută-ne!*

† PROGRAM LITURGIC †

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Luni 7 septembrie	17:00	Vecernie cu litie la Biserica Pacea
Marți 8 septembrie	07:00- 10:30	Utrenia și Sfânta Liturghie Pomenirea celor adormiți
Miercuri 9 septembrie	17:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 11 septembrie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 12 septembrie	07:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților
	17:00	Vecernie
Duminică 13 septembrie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	11:00	Program de bibliotecă
	17:00	Vecernie la Biserica „Ziua Crucii”

Cum se îmbogățește omul

Un om tânăr, stând tolănit la soare în fața casei sale, se plângea vecinului său, un om harnic, că are prea puțini bani. Și acesta i-a răspuns: „la te uită în pământ, chiar sub tine sunt o sută de galbeni, sapă numai după ei”. Și tânărul, dornic de a se îmbogăți peste noapte, s-a pus îndată pe lucru și a săpat o groapă în pământ. După ce a săpat-o, vecinul i-a dăruit, din curtea sa, un pomișor, un fir de cais, pe care l-au sădit în acea groapă. Caisul a crescut și i-a adus tânărului un rod bogat, care valora mai mult de o sută de galbeni.

O lecție

Om fericit!

O bună lecție s-a gândit să dea zgârciților și lacomilor un om darnic. Într-o dimineață a pus pe poarta grădinii sale un afiș în care scria: „DONEZ ACEASTĂ GRĂDINA UNUI OM CARE ESTE DEPLIN FERICIT”. Un bogat zgârcit și lacom, citind afișul, se grăbi să se prezinte în nădejdea că, fiind bogat, e și fericit, și o va câștiga. „Ești fericit?” îl întreabă proprietarul grădinii. „Da, sunt fericit”. „Nu-i adevărat, căci dacă ai fi fericit n-ai mai avea nici o dorință și n-ai mai umbra după grădini”.

Material pentru casă

Se spune că o doamnă bogată, ce jucase un rol important pe pământ, ca oricare alt muritor, plecă din lumea aceasta după o viață plină de griji pământești, trudă și stres, și ajunge în cer. Acolo o primi Sfântul Petru și-i arătă o vilă măreață: „Aici este locuința slujitoarei dumneavoastră”. Atunci doamna se gândea în sinea ei: „Dacă slujitoarea mea are o locuință așa de frumoasă și măreață, atunci ce voi primi eu?”. Imediat după aceasta, Sfântul Petru îi arătă o altă casă, mai mică și foarte sărăcăcioasă, și-i spuse: „Acolo este locuința dumneavoastră”. Supărată, doamna îi spuse: „Dar în această locuință așa de mică nu pot locui”. Atunci Sfântul Petru îi răspunse: „Îmi pare rău, doamnă, dar cu materialul pe care ni l-ați trimis de pe pământ, n-am putut construi ceva mai bun”. Să ne grăbim și să ne străduim să trimitem la cer cât mai mult „material” și de bună calitate, pentru casa veșniciei noastre, ca niște slugi vrednice; măcar câte o „cărămidă” în fiecare zi.

Surprinzător la oameni

Ce este surprinzător la oamenii de azi este faptul că se plictisesc de copilărie și vor să crească degrabă, apoi tânjesc să mai fie copii; este surprinzător că-și pierd sănătatea pentru a face bani, iar apoi își cheltuiesc banii pentru a-și redobândi sănătatea. Este surprinzător că se gândesc cu teamă la viitor, uită prezentul, și în felul acesta nu trăiesc nici prezentul, nici viitorul. Ca atare, trăiesc ca și când nu ar muri niciodată. Și tot surprinzător este, că oamenii nu știu că un om bogat nu este acela care are mult, ci acela care se mulțumește cu puțin...

